

NEM JOGERŐS !!!

Fővárosi Munkaügyi Bíróság
22.M.1798/2004/12.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet részéről eljáró dr. Topánka Erika jogtanácsos (1077 Budapest, Király u. 71., 1388 Bp., Pf.: 52.) által képviselt ***N.T. felperesnek a Budapesti Rendőr-főkapitányság*** (1557 Budapest, Pf.: 1.) ***alperes elleni besorolás megváltoztatása, illetve illetménykülönbözet megfizetése iránti perében*** meghozta az alábbi:

í t é l e t e t :

A bíróság megállapítja, hogy felperes 2004. márciusától a D/13-as fizetési fokozatra jogosult.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek illetménykülönbözetként bruttó 141. 000,- Ft-ot (azaz egyszáz-negyvenegyezer forintot), valamint ezen összeg után 2004. november 01-től a kifizetésig terjedően a törvényes kamatokat.

A bíróság megállapítja, hogy a felperes a 2004. és 2005-ös években további 2-2 nap pótszabadságra jogosult.

Ezt meghaladóan a bíróság a felperes keresetét elutasítja.

A perben felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a jelen bírósághoz benyújtott és a Fővárosi Bírósághoz címzett fellebbezésnek van helye.

A bíróság tájékoztatja a peres feleket, hogy a fellebbezési határidő lejárta előtt közösen kérhetik, hogy a bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el.

I n d o k o l á s

A bíróság a peres felek előadása és a csatolt iratok alapján az alábbi fenyállást állapította meg:

A felperes 1998. óta áll határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban az alperesi munkáltatóval. A felperest az alperesi munkáltató 301/1632. szám alatti parancsával 2002. július 01-jai hatállyal besorolta az „E” fizetési osztály 9. fizetési fokozatába. Az alperesi munkáltató a felperes fizetési fokozatának a megállapításához figyelembe vette a felperes által benyújtott Nyugdíjbiztosító Igazgatóság által kiállított igazolást.

A felperes besorolását az alperes a 301/2781. szám alatti intézkedésével módosította, a felperest az „E” fizetési osztályból a „D” fizetési osztályba sorolta vissza, majd a felperest 2004. január 01-jei hatállyal a 9. fizetési fokozatból a 10. fizetési fokozatba sorolták előre.

A felperes 2004. február 19-én kelt iratával megkifogásolta az alperesi munkáltató intézkedését, hivatkozva arra, hogy az alperes a fizetési fokozat meghatározásakor nem vette figyelembe a külföldön eltöltött időszakot, amikor a felperes munkaviszonyban állt külföldi munkáltatóval. A felperes ebben az iratában kérte a fizetési fokozat megváltoztatását, továbbá az illetménykülönbözet megfizetését és az ehhez kapcsolódó szabadságnapok pénzbeli megváltását.

Az alperes 2004. március 26-án kelt iratával arról tájékoztatta a felperest, hogy ahhoz, hogy a munkáltató figyelembe vehesse a felperes külföldi munkavégzését, szükséges, hogy a felperes biztosítsa a külföldi munkavállalást igazoló munkaszerződéseket, illetve azok hiteles fordításait. Mindezzel, amíg a felperes jogszerző időként nem igazolja a külföldi munkavégzést, nem áll módjában alperesnek figyelembe venni a felperesi igényt. Ezt követően az alperesi munkáltató 2004. május 17-én kelt levelében ismételt tájékoztatta a felperest arról, hogy az alperesnek nem áll rendelkezésére olyan okirat, illetve dokumentum, amely alátámasztaná a felperes előadását, a felperes kizárólag csak azt biztosította az alperes részére, amely azt bizonyítja, hogy a felperes 1984. július 19-től 1991. december 13-ig fizetés nélküli szabadságon tartózkodott, ez azonban a társadalombiztosítás igazolása szerint biztosításban töltött időnek minősül, azonban munkaviszonynak nem, mivel a felperes a munkaviszonyt, illetve a munkavégzést alátámasztó dokumentumokat nem csatolt az alperes részére.

A felperes többször módosított és kiterjesztett kereseti kérelmében kérte annak megállapítását, hogy 2002. évtől kezdődően jogosult további két fizetési fokozattal való előrelépésre, figyelembe véve a külföldi munkavégzés hét éves időtartamát. Kérte ennek megfelelően módosítani a kinevező okiratát, továbbá kérte az ehhez kapcsolódó illetménykülönbözet és szabadságnapok biztosítását, ezen utóbbit természetben. A felperes jogellenesnek tekintette az „E” fizetési osztályból a „D” fizetési osztályba történő visszasorolását, kérte ennek a felülvizsgálatát és a „D” fizetési osztály biztosítását részére. A perre kapcsolatban költségigényt nem terjesztett elő.

Az alperes minden tekintetben kérte a kereset elutasítását, a felperes munkakörét, illetve végzettségét, képzettségét is figyelembe véve nem jogosult az „E” fizetési osztályra, ezért az alperes a jogszabályi rendelkezéseket figyelembe véve azt módosította, álláspontja szerint a felperes fizetési fokozatban történő előrelépésre nem jogosult, mivel a felperes hitelt érdemlően nem bizonyította a külföldi munkavégzést. A perre kapcsolatban költségigényt is érvényesített.

A felperesi kereset az alábbiak miatt részben megalapozott:

A felperes 1988. óta állt határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban az alperesi munkáltatóval, az alperes a 2002. július 22-én kelt 301/1632. szám alatti határozatával a felperest besorolta és meghatározta illetményét. A felperes ezen besorolási okirat szerint az „E” fizetési osztály 9. fizetési fokozatába lett besorolva.

A felperes nem vitatottan a kinevező okirata szerint főelőadói munkakört lát el, az sem vitatott, hogy a felperes gimnáziumi érettségivel, valamint híradásipari szakközépiskolában szerzett középfokú szakképesítéssel rendelkezik. A Kjt. 61. § (1) bekezdése szerint a közalkalmazotti munkakörök az ellátásukhoz jogszabályban előírt iskolai végzettség, illetve állam által elismert szakképesítés, szakképzettség, doktori cím, tudományos fokozat, valamint akadémiai tagság alapján fizetési osztályokba tagozódnak. A 63. § (1) bekezdése szerint a közalkalmazott fizetési osztályát (besorolását) – a 61. § (1) bekezdésében foglaltak figyelembe vételével – az ellátandó munkakör betöltésére előírt, annak a legmagasabb iskolai végzettségnek, illetve szakképesítésnek, szakképzettségnek, doktori címnek, tudományos fokozatnak alapján kell meghatározni, amellyel a közalkalmazott rendelkezik. A Kjt. végrehajtására kiadott 62/1997. (XI. 07.) BM rendelet 3/A. számú melléklete sorolja fel a BRFK rendszeresített munkakörök fizetési osztályába sorolásának az alapját. E szerint a főelőadói munkakörbe kinevezett közalkalmazott a meglévő iskolai végzettsége és szakképzettsége függvényében az „E”, „F”, „G”, „H” vagy „I” fizetési osztályba sorolható be. A Kjt. 61. § (1) bekezdés d., pontja szerint a „D” fizetési osztályba a „C” fizetési osztály „cb” – „cc” pontjában említett szakképesítésre épülő szakképesítéshez kötött munkakör, illetve a középiskolai végzettséget igénylő szakképesítéshez kötött munkakör tartozik. Ugyanezen szakasz e) pontja szerint az „E” fizetési osztályba az egyetemi, főiskolai végzettséget nem tanúsító felsőfokú szakképesítéshez kötött munkakör, a középiskolai végzettséghez kötött, akkreditált iskolai rendszerű felsőfokú szakképesítéshez kötött munkakör sorolható be.

A felperes nem vitatottan a fentiek szerint gimnáziumi érettségivel, valamint középfokú szakképesítéssel rendelkezik, amelynek alapján a felperes jogszerűen került visszatorolásra a „D” fizetési osztályba. Az alperesi munkáltató egyebekben a fentiekről tájékoztatta a felperest a 2003. november 27-én megtartott személyi elbeszélgetésen, amelyről jegyzőkönyv készült, itt a felperest részletesen kioktatta az alperes a fizetési osztályba sorolás feltételeiről, illetve körülményeiről.

A bíróság a fentiek szerint megállapította, hogy az alperesi munkáltató jogszerűen sorolta vissza a felperest az „E” fizetési osztályból a „D” fizetési osztályba, figyelembe véve képzettségét, végzettségét, valamint az ellátott munkakört. Azon garanciális szabályt az alperes betartotta, hogy a felperes illetménye a visszatorolás következtében nem csökkent.

A felperes kifogásolta, hogy a fizetési fokozat meghatározására is helytelenül intézkedett a munkáltató. A felperes vonatkozásában a fentiekben említett 2003. november 27-ei jegyzőkönyv tartalmazta azt, hogy a felperes 90 napon belül mutassa

be a munkakönyvét és egyéb a munkaviszony igazolására alkalmas iratait, ennek megfelelően a szolgálati ideje, illetve a besorolása változhat.

A felperes a fenti határidő alatt ezen kötelezettségének nem tett eleget, azonban 2004. február 18-án kelt iratával megkifogásolta, hogy a besorolása nem megfelelő a fizetési fokozat tekintetében. Az alperesi munkáltató ezt követően 2004. március 26-án kelt iratával felhívta a felperest arra, hogy a fizetési fokozat módosításához, illetve a külföldi munkavállalás, illetve munkaidő elismeréséhez szükséges, a munkavégzést bizonyító munkaszerződés, illetve annak hiteles fordítása. Ezt követően lesz a munkáltató abban a helyzetben, hogy a leigazolt jogszerző időket figyelembe vegye.

A felperes a munkáltató részére ezeket az okiratokat, illetve dokumentumokat nem biztosította, ezért azt a munkáltató nyilvánvalóan nem értékelhette és nem vehette figyelembe. Azonban a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 2004. február 18-án kelt felperesi levelet határozott igénybejelentésnek tekinti, és a felperes a bírósági eljárás során hitelt érdemlően bizonyította munkaszerződésekkel, illetve a külföldi munkáltatóktól kapott igazolásokkal a külföldi munkavégzést. Ezt támasztotta egyébként alá a Budapest Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottságának 1987. május 08-án kelt irata is, amely szerint a felperes egyéni külföldi munkavállalási engedéllyel Ausztriában dolgozik 1984. július 19-e és 1989. július 18-a között. A bíróság a felperesi becsatolt iratok alapján bizonyítottanak találta azt, hogy a felperes 1984. július 19-e és 1991. december 31-e között külföldön munkát végzett, ezt a fentiek szerint a munkaszerződések és az egyéb okiratok hitelt érdemlően alátámasztották. Az vitathatatlan, hogy ezeket a dokumentumokat a felperes nem bocsátotta az alperes rendelkezésére, ezek az iratok csak a peres eljárás során jutottak az alperes tudomására is.

A bíróság mindezeket figyelembe véve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes fizetési fokozatának a megállapítása tekintetében részben helyt ad a felperesi keresetnek oly módon, hogy igénybejelentésként, illetve kifogásként a 2004. február 18-ai felperesi levelet tekinti, ezért a bíróság 2004. márciusától rendelkezett úgy, hogy a felperes jogosult további két fizetési fokozatra, vagyis az akkori állapotoknak megfelelően a D/13-as fizetési fokozatba kellett volna a felperest besorolni. A peres felek egyezően adták elő, hogy a két fizetési fokozattal való előrelépéssel a felperes illetménykülönbözetre tesz szert, amelynek összecszerúsége fizetési fokozatonként havonta bruttó 4.700,- Ft. Miután a felperesnél hét év elismertetésére került sor, amely kettő fizetési fokozatnak felel meg, ezért a felperes 2004. márciusától havi bruttó 9.400,- Ft illetménykülönbözetre jogosult. A bíróság a fentiek szerint kötelezte az alperest az illetménykülönbözet megfizetésére, valamint a középídőtől rendelkezett a törvényes kamatokról is.

A felperes a fizetési fokozathoz kapcsolódóan további szabadságnap iránti igényt is előterjesztett, amelynek a természetbeni kiadását kérte. A Kjt. 57. § (1) bekezdése szerint a közalkalmazottnak a fizetési fokozatával egyenlő számú munkanap pótszabadság jár. A fentiek szerint miután a felperes két fizetési fokozattal magasabb fizetési fokozatra jogosult, ezért évente plusz két nap pótszabadság is jár a felperesnek.

Miután a bíróság a felperesi igényt 2004. év vonatkozásában fogadta el, ezért a felperes a 2004. és a 2005-ös évre további két-két nap pótszabadságra jogosult.

A bíróság a fentiekén túl előterjesztett felperesi igényt megalapozatlannak tekintette, figyelemmel arra, hogy a felperes – ahogy azt a bíróság már kifejtette – semminemű olyan okiratot és dokumentumot nem bocsátott az alperes rendelkezésére, amelynek alapján az alperes a fizetési fokozatban történő előrelépést biztosíthatta volna a felperesnek. A felperes kizárólag és csakis a társadalombiztosítás által kiállított igazolást bocsátotta az alperes rendelkezésére, amely azt tartalmazta, hogy a felperes a kérdéses külföldi munkavégzés alatt fizetés nélküli szabadságon volt, és az a társadalombiztosítási jogszabályok szempontjából szolgálati időnek minősül. Nyilvánvalóan az alperes nem volt olyan helyzetben, hogy ezen okirat alapján a felperest magasabb fizetési fokozatba sorolja be. A bíróság a fentiek szerint a felperesi igényt 2004. márciusától tartotta megalapozottnak.

A bíróság a pernyertesség és pervesztesség arányát figyelembe véve úgy rendelkezett, hogy a peres felek a perrel kapcsolatban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233. és 358. §-ai biztosítják.

Budapest, 2005. május 20.

dr. Matók Ágnes s.k.
a tanács elnöke

az aláírásban akadályozott Tápai Beatrix
és dr. Békefi Ottóné ülnökök helyett is